N° 16. 1848.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 7 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

NAPELS, den 22. Januarij. [illegible] is bevestigd: het volk van Palermo, opgewonden door deszelfs eerste overwinning, en verontwaardigd over het bombardement, heeft geweigerd zich te onderwerpen, in weerwil van de uitlokkende besluiten van den koning. Palermo eischt de constitutie van 1812, en de spoedige bijeenroeping van het Parlement. Men weet niet wat de koning van Napels wil, maar zeker is het, dat de bevolking van Sicilië thans *wil*, en dat die wil der kroon groote moeite zal kosten te onderdrukken, zoo zulks niet geheel en al mislukt.

Alle berigten strekken, om de onderlinge eensgezindheid van het volk te bevestigen. Edelen, burgers, gemeen, visschers, geestelijken en monniken, allen roepen uit eenen mond: *« Leve de Siciliaansche onafhankelykheid!"*

ROME, den 22. Januarij. De opstand op Sicilië heeft hier veel indruk gemaakt. De opstandelingen vorderen: 1) de constitutie van lord *Bentinck* van 1812; 2) de oprigting van de *Guardia Civica*; 3) vrijheid der drukpers; 4) geheele afscheiding van Napels; 5) een onderkoning uit het k. huis en 6) eene municipale inrigting.

DUITSCHLAND.

— Te Koppenhagen schijnt eene zekere gisting te bestaan; men streeft ook aldaar naar meerder vrijheid.

— De conscriptie wordt in Polen met meer dan gewone gestrengheid ten uitvoer gebragt. Terwijl vroeger elk distriet slechts een zeker getal manschappen had te leveren, wordt thans alles, wat slechts de wapens kan dragen, tot de dienst geprest; zelfs 16jarige jongelingen.

— Volgens berigten uit Konstantinopel van den 5 Jan., maakt de cholera, ten gevolge van het regenachtig weder, in die stad grooten voortgang.

ENGELAND.

LONDEN, den 29. Januarij. Een rijk, maar gierig koopman in deze stad, heeft de algemeene aandacht tot zich getrokken. Tot den minst mogelijken prijs had hij een daglooner genomen, die eenig huiswerk bij hem verrigtte. Deze man, die met werk overladen was, beklaagde aan de vrouw des koopmans, dat hij zich voor zulk een gering salaris zelfs niet een glas bier kon aanschaffen; de vrouw voelde zich geroerd en gaf hem eene geheele kruik bier; de gierigaard vernam dit echter, en toen hij den daglooner zijn weekgeld betaalde, hield hij hem den prijs van die kruik bier af. De arme man verzette zich en maakte een geweldig leven, ten gevolge waarvan de policie geroepen en hij in verzekerde bewaring genomen werd. Den volgenden dag kwam hij voor de regtbank, verhaalde de toedragt der zaak en kwam met eene boete van twee schellingen vrij. Maar de gierige koopman kreeg iets anders af te rekenen met de justitie. Hij werd tot eene boete van p. s. 50 (f 600) veroordeeld, als hebbende bier verkocht, zonder daarvoor een patent te hebben; en de arme daglooner, die als aanbrenger werd beschouwd, ontving daarvoor een derde gedeelte van deze som.

— Te Glasgow bevinden zich thans 12000 werklieden, welke zonder eenige werkzaamheden zijn en slechts door de stad kruissen.

In Paisly zijn meer dan 6000 personen zonder arbeid, terwijl in Kilmarnock, Greenock en andere steden van Schotland de zaken niet beter staan.

FRANKRIJK.

— Men leest in het *Journal de Havre*:

Eene communistische kolonie, zamengesteld uit vijf-en-zeventig personen, allen een en dezelfde kleeding dragende en verschillende bedrijven uitoefenende, trok gisteren door deze stad, om zich op het Amerikaansche schip *Rome* in te schepen, hetwelk morgen naar New-Orleans onder zeil gaat. Deze kolonisten, welke den naam van *Icarische* aangenomen heeft en waarvan het opperhoofd, de heer *Cabet*, in Frankrijk blijft, zal aan de roode rivier in den staat Texas stukken lands bezetten en ontginnen, welke reeds namens de maatschappij zijn aangekocht.

De Kolonisten zijn voorzien van de noodige werktuigen, om deze nog onbebouwde gronden van meer dan een millioen acres, te exploiteren. Zij leven in gemeenschap, met orde en zindelijkheid en gaan onderling als broeders om; zij wonen bij elkander en eten aan dezelfde tafel.

BELGIE.

BRUSSEL, den 31. Januarij. Gisteren is in het militair hospitaal alhier weder eene proef genomen met de chloroform. Een soldaat van het reg. der guides, wiens dij, door den trap van een paard verbroken zijnde, moest worden afgezet, deed men chloroform snuiven, waarop hij in eenen diepen slaap viel. De dij werd afgezet door dr. *Limauge*, in tegenwoordigheid van de geneesheeren *Lebeau*, *Seutin* en anderen. De patient gevoelde geene smart gedurende de operatie welke 5 minuten duurde, en toen hij, op bed gelegd zijnde, weder bij kwam, wist hij niet, wat in dien tijd gebeurd was.

— Den 30. November 1847 arriveerde te Antwerpen van New-Orleans het schip *Agnes*, kapt. *Kelly*. Onder de equipage merkte men uithoofde van zijne vlugheid, zachtaardigheid en goed gedrag, een jong matroos op, van een voorkomend uiterlijk en innig gehecht aan een zijner kameraden, zij waren onafscheidelijk en altijd heerschte tusschen hen de beste verstandhouding. Nadat het vaartuig te Antwerpen eenigen tijd gelegen had, ontstond tusschen een dezer vrienden en andere matrozen van het schip een twist; ten gevolge van eene verklaring, welke dienaangaande voor den kapitein werd afgelegd, werd ontdekt, dat de band welke de beide vrienden vereenigde, geen andere was dan de liefde, kortom, dat de jonge matroos met het bevallig uiterlijk, niemand anders was dan een Amerikaansch meisje, hetwelk, wanhopend dat zij van haren minnaar moest scheiden, niets beter geweten had dan zich als matroos te engageren op het schip, waarop ook haar geliefde diende.

Gedurende die reis had de koene minnares met den grootsten ijver hare moeijelijke werkzaamheden verrigt. Toen de kapitein kennis kreeg van dit feit, liet hij haar vrouwenkleederen aantrekken en haar bij den consul van hare natie brengen, die haar de middelen verschafte om naar Amerika terug te keeren, evenwel niet met de *Agnes*.

Men kan zich de wanhoop der jonge lieden voorstellen, die elkander echter beloofd hebben, dat zij na de aankomst des minnaars te New-Orleans in den echt zullen treden.

— De *Thieltenaer* verhaalt de regt ergerlijke daadzaak, dat deze week eene arme vrouw verpligt is geweest, het lijk van haar overledenen man op een kruiwagen naar de kerk te voeren, en dat haar achtjarig kind dezen kruiwagen met eene koord moest voorttrekken, omdat zijne moeder te zwak was, om zijns vaders lijk te sleepen! De *Thieltenaer* veronderstelt, dat dit ergerlijk tooneel bij gebrek van lijkdragers heeft plaats gehad; maar zijn er dan in Vlaanderen overheden, die zich zoo weinig om de begraafdienst der armen en ongelukkigen bekommeren?

— De *Hoop van Brugge* meldt, dat men den 24. Januarij in eene gracht te Lophem een werkman aan honger en koude heeft bezweken gevonden. Van zijnen kant berigt een dagblad van Charleroi, dat men in een kolenput, bij Cosselies, twee arme Vlamingen van honger en koude heeft dood gevonden, en tusschen Hamsur-Heure en Nalinnes een gansch huisgezin bestaande uit den vader, de moeder en drie kinderen. In de gansche hut vondt men geen enkel kruimeltje brood, en een gescheurd kleed bedekte de vijf lijken. Indien deze daadzaken waar zijn, waartoe dienen dan de bureaux van weldadigheid in ons Belgenland?

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 2. Februarij. De misdaad van requestratie bij art. 341, wetboek van strafregt met straf bedreigd, welke hoogst zelden voorkomt, hield heden ons hof bezig. Volgens de beschuldiging had een zeker koopman *O....*, een jonge knaap, die bij hem in dienst was beschuldigd, (te regt of ten onregte) van diefstal en deszelfs ouders gedreigd, indien zij hem geene f 500 betaalden, de zaak aan het geregt te zullen aangeven. Hangende die transactie, behield hij den knaap als gijzelaar, doch de ouders een advokaat geraadpleegd hebbende, veranderde de zaak aanmerkelijk. De policie stelde den gevangene in vrijheid en de koopman werd ter plaatse gebragt, die alleen en uitsluitend voor gevangenis bestemd is.

'sGRAVENHAGE, den 2. Februarij. De Hooge Raad heeft heden uitspraak gedaan op de voorziening in cassatie, ingesteld door den proc.-gen. bij het hof in Zuid-Holland, tegen een arrest van dat hof in de zaak van den directeur en uitgever van het weekblad *Asmodée* en bij welk arrest de bekl. en geintimeerde was ontslagen van alle regts-vervolging. De Raad heeft geoordeeld, dat wat betreft het eerste middel van cassatie waarbij schennis van vormen was beweerd hetzelve onaannemelijk is, vermits bij het arrest, te dien opzigte aan de voorschriften der wet is voldaan; en wat het tweede cassatiemiddel aangaat, schending der wet van 1. Junij 1830, dat eenmaal door den regter feitelijk beslist en uitgemaakt zijnde, dat het beklaagde weekblad-artikel, niet bevat het boosaardig en openbaar smaden van den persoon des konings, die feitelijke beslissing geen punt van nader onderzoek in cassatie kan uitmaken, zoodat ook het tweede aangevoerde middel niet aannemelijk is. De Raad heeft mitsdien het ingestelde beroep in cassatie *verworpen*.

— Bij Tilburg, in de wijk Oerle is een meisje gevonden, genaamd *Hendrika van den Abeelen*, oud circa 15 jaren, welke volgens het aanzien harer kleederen, die zeer verscheurd en op eenen grooten afstand van de plaats waar zij dood is gevonden, verwijderd lagen, de vermoedens geeft, dat zij eenen geweldigen dood is gestorven. De policie houdt zich bezig met het doen van het noodige onderzoek.

— In Amsterdam, Rotterdam, den Haag en vele andere plaatsen wordt van stadswege de armoede bevorderd door de woekerwinsten der banken van leening. Amsterdam profiteert zuiver f 32.869, Rotterdam f 27,000 en het vorstelijk 's Gravenhage f 15,000 's jaars. Zou dat geld, hetwelk onbarmhartig door die besturen wordt opgestreken, niet met regt bloedgeld genoemd kunnen worden, en pleit dit feit wel sterk voor de zoogenaamde menschlievendheid en lieftdadigheid welke in Nederland meer dan in andere landen zoude heerschen?

INGEZONDEN STUKKEN.

Het komt toch weder onder de menschen.

(Uit de *Deutsche Brüsseler Zeitung*, van 16. Jan. jl.)

De Duitsche burger en ploert zou de ongelukkigste mensch der wereld zijn, bezat hij niet eenen onuitputtelijken voorraad van troostspreuken. Deze bovenal maken der Duitschen nationalen rijkdom uit.

De Duitsche burger heeft geene gronden noodig om ieder

GESCHIEDENIS VAN EEN HOUTEN BEEN.

(Vervolg van onze vorige.)

Ik naderde Maria, die stilzwijgende bij het venster werkte, en wier bleekheid en neêrslagtigheid mij dadelijk hadden getroffen.

– Maria, zeide ik zachtkens tot haar, gij schijnt lijdende te zijn! Wat scheelt er aan?

– Mij scheelt niets, antwoordde zij, terwijl zij hare lange, vochtige wenkbraauwen naar mij ophief; mij scheelt niets dan wat hoofdpijn, die echter wel spoedig zal overgaan, hoop ik. Zoo gij mijn doctor wildet zijn, mijnheer Frederik, voegde zij er, zich langzaam omkeerende, bij, terwijl zij mij de guitaar, die aan den muur hing, wees, zoude mijne genezing misschien spoediger bewerkstelligd zijn.

Ik stond snel op, nam de guitaar, en zong, zonder eene nieuwe uitnoodiging, deze romance, die ik den vorigen nacht in mijne slapeloosheid gemaakt had:

Ik sloot mijn oog, vermoeid van 't licht en 't waken;
'T Gerucht verstierf, mij mogt de slaap genaken,
En eensklaps daalde een engel van omhoog:
Een engel, met onsterfelijke trekken,
Die tot genot den sterveling komt wekken,
En zich, voor mij, den hemelen onttoog!

Rust gij in vreê! zoo fluisterde de zoete.....
En toen haar kus mijn lippenpaar begroette,
Ontwaakte ik dra verheugd, en fluisterde ik:
Mijn afgodsbeeld, mijn hemelmelodie,
Gij zijt het, ja, die mij bemint, Marie!...
Maar de engel vlugt – 't is daglicht wat ik blik.

Mijn dweepend kind, zoo vreezend, zoo schroomvallig,
Azuren oog, met woorden zoet, liefttallig,
Zijt ge een Sylphide, o goddelijke vrouw?
Zijt ge eene Fee, omringd van zoete geuren,
En lieflijkheid, die ieders wang doet kleuren,
Een engel van omhoog, aan Gode trouw?

Toen ik geëindigd had, zag ik Maria aan. Mijn gezang scheen haar ten diepste bewogen te hebben; maar zij wendde het hoofd af, om mij hare aandoening te verbergen. Ik was zelf op eene vreemdsoortige wijze aangedaan, toen ik den indruk, dien mijne romance voortgebragt had, zag.....

– Maria, zeide ik ten laatste tot haar, terwijl ik hare hand in de mijne nam, zijt gij het niet, die mij alle nachten in mijne droomen, met zachte woorden van trouw en liefde op de lippen verschijnt? Zijt gij niet de schoone engel met witte vleugelen, die aan mijne sponde gaat zitten, die liefkozende engel, die mij beschermt en mij bemint?

– Mijnheer Frederik, antwoordde zij mij met eene bevende stem, het is een engel, die gij in uwe droomen hebt gezien, en gij verdient inderdaad door een engel bemind te worden, zoo goed en edelmoedig zijt gij! Maar ik, gij weet het, ik ben slechts een dom meisje, eene dorpelinge, wier liefde volstrekt geen prijs kan hebben voor een man, als gij, die door hoedanigheden en verstand uitmunt. Misschien misleidt gij u zelven over de gevoelens, die gij koestert; misschien zoekt gij slechts in deze korte gehechtheid eene afleiding, om uwe vele ledige uren door te brengen. O! dan, mijnheer, zoudt gij wel schuldig zijn...... en ik wel ongelukkig.

Het jonge meisje had haar hoofd in haren schoot gelegd en weende. Het was in dit oogenblik, dat ik gevoelde, hoe de genegenheid, die ik onvoorzigtiglijk in mijn hart had doen ontstaan, wortel had geschoten.

– Maria, riep ik met vuur uit, Maria, gij bemint mij?

– Waarom zou ik het u verbergen? zeide zij koeltjes, terwijl zij het hoofd omhoog hief, om hare oogen af te wisschen. Ja, mijnheer Frederik, ik bemin u, ik bemin u, zoo als misschien geene vrouw u ooit zal beminnen. Deze bekentenis moet u wel vreemd voorkomen, u, die in de wereld der huichelarij en der fraaije manieren zijt opgevoed. In een zoo beschaafd land is de bekentenis der liefde van eene vrouw, een zeker teeken van hare zwakheid en van haren val. Het is niet zoo bij ons, bij ons, arme boeren zonder omwegen en zonder veinzerij. Eene vrouw vreest niet aan den man, dien zij bemint, te zeggen: ik bemin u! wijl hij wel weet, dat geene enkele gunstige gelegenheid voor zijne wenschen deze bekentenis zal volgen. Daarenboven, mijnheer Frederik, gij zult weldra vertrekken, om nooit weêrom te komen.....

Hier ontroerde hare stem merkelijk.

– En gij weet wel, vervolgde zij, dat gij, eenige dagen na uw vertrek van Nolisartes, zelf u het arme meisje, wier liefde u een oogenblik bekoord heeft, niet meer zult herinneren. Gij ziet dus, dat ik van u niets te vreezen heb, door u mijne gevoelens te doen kennen, wijl deze bekentenis banden zal verbreken, die mij zeer bekoorlijk waren, en dat wij, daardoor zelfs, oogenblikkelijk moeten breken.

Bij deze woorden stond het jonge meisje met eene zekere waardigheid op, reikte mij de hand, op welke ik mijne lippen drukte, en ging langzaam, met den zakdoek voor de oogen, heen.

Dit tooneel gaf slechts eene nieuwe kracht aan mijne liefde. Meermalen poogde ik Maria alleen weder te zien; maar, hetzij dat zij vermeed mij te ontmoeten, hetzij dat de omstandigheden mij niet gelegen kwamen, van dit oogenblik af, konde ik haar slechts in tegenwoordigheid van haren vader en van den monnik Barytus, wiens bezoeken in het huis van dag tot dag toenamen, te zien krijgen. Dikwijls verraste ik Maria alleen met dezen ouden Franciskaner, die met warmte tot haar sprak. Ik begreep, dat zij den grijsaard hare liefde vertrouwd had, en dat hij, door vertroostende woorden, deze liefde, die hem schuldig moest toeschijnen, uit haar hart trachtte te bannen. Eenige dagen gingen aldus voorbij. Eindelijk, op een avond, dat wij allen in de zaal bij elkander waren, werd er fiksch aan de voordeur geklopt. De

tler d[illegible]en nog duizend misstanden van het staats- of zoogenaamde *openbare* leven te regtvaardigen.

Het een of ander spreekwoord weegt bij hem tegen alle gronden op. Het gebrek aan inzigt in het raderwerk der staats machine herstelt hij door allerlei wijze oud-vaderlijke spreuken. De staatkundige onbekrompenheid vertoont zich nergens onbeschaamder dan in Duitschland, waar zij zich het regt verworven heeft, zelfs het klaarste mathematische bewijs door even zoo afgezaagde als stereotyp geworden phrasen af te doen en schitterend te vernietigen.

Spreekt gij met den Duitscher over de 50 millioen daalders, welke onze dure 33 landsvaders jaarlijks doorslikken, zoo is het antwoord: « Het komt immers weder onder de menschen!" Gaat gij verder en toont het voordeel aan van besparing, wanneer men in plaats van de 37 verschillende regeringen, in plaats der 37 verschillende ministers van oorlog, justitie, finantiën, eeredienst enz., slechts eene enkele regering met éénen minister van oorlog, justitie, finantiën, eeredienst enz. had; zoo wordt gij met den uitroep: « Het komt immers weder onder de menschen" tot zwijgen gebragt.

Op gelijke wijze stelt zich de eerlijke, brave, regtschapen burgerman in elk onzer Duitsche vaderlanden, gerust; wanneer er sprake is van de ongerijmst hooge uitgaven voor den bijzonderen landsvader, voor de bijzondere ministerien, pensioenen, enz.

Dat in Pruissen alleen het *militaire* wezen jaarlijks circa 30 millioen thaler kost, is regt, doch « het komt immers toch weder onder de menschen!"

Dat de Potsdammer « onverzwakte" jaarlijks circa 30 millioenen thaler noodig heeft voor menigerlei dingen, dat lijdt geen twijfel: doch « het komt immers weder onder de menschen."

De door het getrouwe Beijeren « overgeërfde" gaf vroeger veel uit voor de Jezuiten, thans bijna even zoo veel voor LOLA MONTEZ; geheel juist; doch het bovengenoemde refrein verklaart alles.

Dat WILHELM te Brunswijk, WILHELM te Kassel en nog eendozijn andere onzer gezalfde landsvaders uit de beurzen hunner « geliefde" onderdanen verbazend groote sommen nemen voor maîtressen, paarden, jagthonden enz. is zonder twijfel wereldkundig; intusschen « zij brengen het toch weder onder de menschen!"

Zoo gelooft men eindelijk de overtuiging te hebben, dat dit spreekwoord de eigenschap van elk geneesmiddel bezit, dat naar de getuigenis van den kwakzalver voor alle mogelijke kwalen, en bovendien nog voor 300 speciaal genoemden, goed is.

Doch zulk eene consequentie, zulke gevolgtrekking, kan een *verstandig* mensch van den Duitscher niet verlangen.

Als roovers bij hem inbreken en hem allerlei kontanten en andere zaken weghalen; zoodra gewone dieven hem bestelen en zakkerolders hem van zijn eigendom berooven, zoo wordt hij een brullende leeuw, loopt ijlings naar de policie, scheldt als een bezetene op het boevenpak, op vermeerdering van misdaden enz. krijgt de galkoorts, of verdrinkt in de herberg zijn leed.

En toch ook brengen de bovengenoemden « alles weer onder de menschen," ja veel meer nog, dan de gekroonde en zoogezegde gepriviligeerde leegloopers. Alleen in dit geval is de kracht des spreekwoords uitgedoofd, werklieden verlangen van de kapitalisten hooger dagloon, zij zullen het waarachtig « weder onder de menschen brengen."

Niets van dat! de schoone spreuk is dadelijk buiten koers gesteld.

Die schoone spreuken gelden helaas ook bij de groote meerderheid der arbeidende klasse in Duitschland, wijl bij hen evenzoo groote beperking van den geest heerschende is, als bij de middenklasse. Mogten toch beide eindelijk de spreuk laten varen, en daarvoor iets meer van de schoone werkelijkheid aannemen.

DEVENTER. V. D. L.

MENGELINGEN.

Overpeinzingen aangaande de dingen, die komen zullen.

Het ligt in den Nederlandschen aard — althans in den jare 1848 — zich uit en na bezig te houden met overwegingen, overpeinzingen, beraadslagingen, en met welke woorden meer het *tegenovergestelde* van *handelen* wordt bestempeld. De Nederlandsche regering gaat daarin dapper voor; waarom zouden wij niet volgen, daar wij toch voor het oogenblik niets beters te doen hebben?

Zoo een en ander schemert van tijd tot tijd door den dikken sluijer den volke in het oog, van hetgeen het onderwerp der overpeinzingen van onze Polignacs uitmaakt. Onder anderen hebben de dagbladen medegedeeld, dat er zes-en-twintig wetten, genommerd van A. tot Z., verduidelijkingsontwerpen der grondwet inhoudende, aan den staatsraad tot overweging zijn verzonden. Wij hebben verbaasd geslaan over die zes-en-twintig plannen, en vroegen ons af: zal dan de goede, oude? grondwet van A. tot Z. worden veranderd? Zal dat voortreffelijke staatsstuk, hetwelk zijn 33e verjaardag gaat vieren, en alzoo juist den leeftijd van een menschen-geslacht heeft bereikt, op zes-en-twintig plaatsen te gelijk worden verminkt, gesnoeid, geschonden? Een zoo eerbiedwaardig gedenkstuk van een vorig geslacht — want thans treedt er een *nieuw* geslacht op, — zes-en-twintig wonden te zien toebrengen, te zien vermoorden, door mannen, naar hunne eigene verklaring *zoo gezet op het behoud van voorvaderlijke instellingen*, komt ons zeer vreemd voor. Dat ons ministerie-polignac, van den nood eene deugd makende, de artikelen, welke het stem- en kiesregt regelen, tot overeenstemming wenschen te brengen, en alzoo dat struikelblok, waarover reeds meer dan één minister deerlijk gevallen is, uit den weg willen ruimen, komt ons zeer begrijpelijk voor. Dat de heer VAN DER HEIM, vroeger regeringsdienaar voor de taak eens ministers van binnenlandsche zaken, dezelve thans aanvaardt, nu er uitzigt bestaat op de wegruiming van hedoeld struikelblok, begrijpen wij mede, — maar wij kunnen hoogstens slechts een zestal artikelen der grondwet opsporen, welke, uit dien hoofde die verduidelijkingskuur moeten ondergaan, en dan schieten er nog omstreeks twintig over, van welke ons eene gelijke, of welligt, nog radikaler kuur wordt voorgespiegeld. Wij hebben ons brein gespitst, om die artikelen uit te vinden; wij hebben ons zoeken te doordringen van den geest der heeren VAN RAPPARD, VAN DER HEIM, DE JONGE enz., ons gepijnigd tot wij dien *geest* hadden gekregen, en daardoor verlicht, gevorscht naar mogelijk aan te brengen verbeteringen, (?) welker *noodzakelykheid* overtuigend gebleken was. Wij hebben luttel of niets gevonden; en alzoo blijven er van de zes-en-twintig ontwerpen, voor ons minstens twintig raadsels over.

Mijnheer DE JONGE is een aartshabbelaar, en de goedige *Staats-Courant* behelst talloore kolommen, met zijne woorden gevuld, nergens evenwel spoorden wij een enkel woordje van hem op, waaruit mogt blijken, dat hij de minste verandering van eenige grondwettige bepaling wenschelijk of nuttig achtte. Mijnheer VAN RAPPARD heeft zich ook nimmer onbetuigd gelaten in het uiten van woorden; edoch alleen, wanneer het er op aankwam bestaande voorschriften, of ook gebruikelijke uitleggingen daarvan, te verdedigen, wel uitdrukkelijk verklarende (in 1840) van tot *nieuwigheden* niet te kunnen medewerken, welke alleen verlangd werden, *door eenige dagbladschryvers, die zoo gaarne onrust zouden willen kweeken*. Wil mijnheer VAN RAPPARD nu zelf *onrust kweeken* door zes-en-twintig *nieuwigheden* in te voeren? — zekerlijk niet; maar wat wil hij dan? —

Daarover breken wij ons dag en nacht het hoofd, en niemand, die onder het bereik onzer stem komt, laten wij ongemoeid, met tal van vragen, naar zijne meening omtrent de aangekondigde zes-en-twintig verduidelijkings-ontwerpen.

Een van hen, welken wij ondervraagden, uitte de volgende orakelspraak: « Toen men in 1840, noodgedwongen, tot eene herziening der grondwet overging, bood de regering 13 ontwerpen aan; thans het dubbeltal, of 26. In 1840 liep het herzienings-werk uit op eene nationale teleurstelling; in 1848 zal het eindigen met eene *dubbele* teleurstelling. Opdat men zich eens zoo veel ergere als in 1840, telt het ministerie-polignac in plaats van 13, thans 26 plannen voor."

Wij hopen dezen zegsman spoedig met beschaamde kaken voor ons te zien staan; maar, eilacij! hij komt uit een oord waar de schaamte meestal is gebannen, hij komt uit 's Gravenhage.

Een ander daarentegen gaf ons trouwhartig het volgende te kennen:

« Mijn vriend, gij weet, dat op den 30. Januarij van het jaar 1648 de vrede te Munster werd geteekend, en daar de vrijheid van Nederland werd bezegeld. Dat gebeurde onder het bestuur van prins WILLEM II. — Koning WILLEM II, naijverig op zoo groote eer en verdienste, hakende naar het [illegible]ven van even roemrijke bladzijde in de geschiedenis des vaderlands, heeft besloten het tweede eeuwfeest van die heugelijke gebeurtenis te vieren met eene aangename verrassing zijner onderdanen, met de vervulling hunner dierbaarste wenschen, hunner eerste behoeften, waardoor een nieuw leven voor het vaderland zal aanbreken." (*T. N.*)

De Times over Italie.

De onlusten in Sicilië geven den *Times* weder aanleiding nopens de Italiaansche zaken in eenige beschouwingen te treden, waarin hij zeer bits tegen Oostenrijk uitvalt. Het blad doet uitkomen, dat de groote gevaren in Italie juist in die staten opkomen, welke onwillig zijn geweest, tot de hervorming der staatkunde te komen, waar dwingelandij den volksgeest heeft pogen te verdooven. Ongelukkig echter, dat de woelingen van Sicilië tot Midden-Italie dreigen over te slaan, en dat de gematigde partij juist daardoor waarschijnlijk het onderspit zal delven. Napels wordt in het blad voorgedragen als staande onder den scepter van laatdunkende onkunde, onder laaghartige staatslieden en vreemden invloed, die adel en volk beide, voor het hoofd gestooten hebben. De ellende en rampzalige toestand van dat schoone land van Europa gaat daar ook alle denkbeeld te boven. Het blad ziet in de teruggaande, onverlichte staatkunde, die zoo vele gevaren voorspelt, eene miskenning van de groote daden, door Engeland ten behoeve van Sicilië gedaan, en eene volslagen inbreuk op de beloften, eenmaal aan lord BENTINCK gedaan. Als de koningsgezinde partij te kort schiet, dan zal men Oostenrijk welligt inroepen, en Frankrijk heeft reeds van zijne bezorgdheid voor de persoonlijke veiligheid der koninklijke familie doen blijken, door een stoomschip naar Napels te zenden.

In Lombardije is het volk minder in gisting, daar het door een leger van 100,000 man in toom wordt gehouden. Doch de volksgeest der Italianen ontvlamt door de verdrukking zelve; de gebeurtenissen te Milaan toonen het. Men heeft thans gematigde hervormingen te Weenen gevraagd, welke zelfs door den aartshertog REINIER moeten ondersteund worden; doch het is te vreezen, dat die verzoeken niet zullen baten, en dat de Oostenrijksche regering zal volhouden in hare blinde, onverzettelijke staatkunde. Mogt dit het geval wezen, dan zal de legermagt van Oostenrijk in Italië op eene zware proef worden gesteld, maar onberekenbaar zouden de moeijelijkheden zijn, welke prins METTERNICH ontmoeten zou, indien hij die legermagt door Italië heen tot hulp van den koning van Napels zou willen voeren. Zelfs in Napels zijn de herinneringen van vroegere invallen zoo levendig, dat de vrees voor Oostenrijk nog de krachtigste steun voor het hof is. In de tegenwoordige stemming van Italië zou ook de doortogt van een enkel Oostenrijksch detachement de vreeselijkste gevolgen kunnen hebben. Dit zal prins METTERNICH waarschijnlijk inzien en daarom wijselijk zijne magt in Lombardije houden.

ALLERLEI.

—

Goed aangewend, kan alles den speculant dienstig zijn of gemaakt worden. Te Parijs bijv. worden thans de lijksteenen op het kerkhof Père la Chaise, tot handels-aankondigingen gebezigd. Zoo leest men onder anderen: » Hier ligt begraven de petten-fabriekant DAMBERMONT. Zijne troostelooze weduwe zet de affaire voort en verzoekt ieders gunst. Rue Foubourg St Germain, N°. 12.

—

Eenige dagen geleden, werd op eene catechisatie te A. door den onderwijzer der godsdienst gevraagd: » Waar is de Almagtige Schepper?" Een jong meisje, zeer vlug van geest, zei hierop: » Mag ik het zeggen?" — » Ja wel kindlief! wie het weet mag het zeggen," luidde het wederantwoord. — » Bij ons te huis." — En toen het kind daaromtrent opheldering werd gevraagd, zei het: » Daar schept Grootmoeder dagelijks den pot mee op." Bij nog nadere opheldering van dit vreemde antwoord bleek het dat grootmoeder, bij het opscheppen van het middageten, wel eens gewoon was te zeggen: » Geef me dien almagtig grooten schepper eens aan!"

—

De koster van Winkleigh, in Engeland, krijgt jaarlijks eene guinje, waarvoor hij dagelijks de kerkklok moet opwinden. Om deze som te verdienen, moet de man jaarlijks 102 Engelsche mijlen afleggen; 29,000 trappen op- en afklimmen en 18 tonnen last 26,000 ellen hoog opwinden. Eene geestelijke sinecure kan men dit ambt wel niet noemen, en men kan van dien man ook niet zeggen, zoo als het bij SHAKESPEARE heet: „Hij vaart goed bij de kerk!"

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 5. Februarij. Sedert den 3. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Thelina, B. H. Kuiper, Bordeaux, wijn en stukgoed, John Holland, B. Henderson, New-Orleans, katoen en rijst, 's der Rupel, F. Neutz, Rio-Janeiro, koffij, l'Adèle, [illegible] Loonis, New-York, stukgoed.

Voor Gend bestemd:

De Komeet, J. Spiesen, Messina, fruit.

---

meid ging open doen, en een soldaat met stof en zweet bedekt vertoonde zich. Ik herkende hem voor dengenen, dien ik eenige dagen te voren naar Cosenza had gezonden.

– Kapitein, zeide hij, terwijl hij mij groette, ik heb uwe dépêche den generaal eigenhandig overgegeven: zie hier zijn antwoord.

En hij gaf mij een pakje, met het zegel der divisie, over. Vader Gregorio en de oude Barytus hielden de oogen met eene nieuwsgierige vastheid op het papier gevestigd.

– Ik vraag u verlof, zeide ik, mij buigende, tot hen, kennis te nemen van de bevelen, die mij zijn geworden.

Vervolgens mij naar Maria, die sedert eenige oogenblikken de oogen stijf op haar werk hield gerigt, keerende, zeide ik zachtkens tot haar:

– Maria, misschien zal ik mij morgen voor eeuwig van u verwijderen! Zal ik vertrekken zonder u eene laatste maal te zien?

Eene rilling doorliep de schouders van het jonge meisje. Zij hief het hoofd langzaam omhoog, en vestigde blikken vol verlegenheid op mij. Weldra, evenwel, verdween het zamentrekken van haar gelaat, hare oogen vulden zich met tranen en zij liet eensklaps haar hoofd in hare handen zinken, met eene gesmoorde stem zeggende:

– Nooit! nooit!

Deze wanhoop en deze weigering bevreemdden mij zeer; de twee grijsaards hielden de oogen op ons gevestigd; ik boog mij beleefd en ging heen.

In mijne kamer gekomen, verbrak ik het zegel mijner dépêches.

Mij werd bevolen, den tweeden dag na de ontvangst der orders te vertrekken, en mijne gevangenen mede te nemen, aan welke men, te Cosenza, eene heerlijke teregtstelling bereidde.

– Ik zal niet vertrekken! riep ik wanhopend uit; zij zullen zonder mij gaan! Ik moet Maria weder zien, ik moet; mijn levensgeluk hangt er van af.

Ik opende het venster, waar ik tegen leunde, en bespiedde het heengaan van den ouden monnik, om naar beneden te gaan en Maria weder te zien. Ik bleef daar twee uren, twee doodelijke uren, die mij twee eeuwen toeschenen. Eindelijk werd de voordeur geopend..... de Franciskaner en Gregorio vertoonden zich op den drempel. Zij gingen langzaam de stoep af, en verloren zich in de duisternis onder een druk gesprek. Ik sloot het venster en ging naar beneden. Maria was alleen in de zaal, op dezelfde plaats zittende, waar ik haar twee uren te voren had gelaten. Zij was zeer bleek; de stijfheid van haren blik gaf haar eenige gelijkheid met die schoone antieke standbeelden, die men in de tuinen van Italië aantreft. Ik naderde haar snel; en terwijl ik eene harer handen in de mijne nam, zeide ik tot haar:

– Maria, mijn voorgevoel heeft mij niet bedrogen; binnen eenige dagen zal ik Nolisartes verlaten hebben. Ik moet u morgen alleen zien, ik moet, hoort gij! o Maria! breng mij niet tot wanhoop! Geef mij uit medelijden een woord, een woord van hoop.

Het jonge meisje keerde langzaam het hoofd naar mij toe:

– Gij wilt het? zeide zij op eene vreemde en plegtige wijze. Welnu, begeef u morgen, als mijn vader zal gaan slapen, naar het roode huis. Ga in de eerste kamer van de benedenste verdieping: daar zal ik zijn.

– O dank! dank! riep ik uit, en drukte mijne lippen lang op hare verstijfde hand. In hetzelfde oogenblik werd de straatdeur met geweld gesloten; ik ging uit de zaal en klom naar mijne kamer.

Ik bragt een zeer onrustigen nacht door. De geheele volgende dag scheen mij onverdragelijk lang toe. Ik zag Maria verscheidene malen; maar daar zij aanhoudend door den ouden Barytus vergezeld was, kon ik haar geen woord toespreken. Eindelijk begon de avond te vallen. Mijn ongeduld was zoo groot, dat ik niet op het afgesprokene uur kon wachten. Ik ging uit en sneldo het veld in, dat ik in alle rigtingen doorkruiste, met eene koortsachtige gemoedsbeweging. Toen ik dacht, dat het omtrent het uur van mijn rendez-vous was, rigtte ik mijne schreden naar het roode huis. Ik wist dat geen dorpeling het des avonds durfde naderen, en verre van mij te verwonderen, dat Maria dit had uitgekozen, bewonderde ik de voorzigtigheid van het jonge meisje, dat onze liefde aldus onder de bescherming van den bijgeloovigen schrik had gesteld; ik kwam weldra voor de deur van het bouwvallig huisje: een licht brandde reeds aan een der vensters van de benedenste verdieping.

– Zij is daar? vroeg ik mij zelven af; en ik trad kloekmoedig den gang in.

Ik had naauwelijks eenige schreden in den smallen gang gedaan, of ik hoorde de straatdeur zich achter mij sluiten en het gerucht van een slot, dat toegedraaid werd. Ik ben noch bijgeloovig noch bloode, maar ik beken, dat deze omstandigheid mij onwillekeurig deed huiveren. Ondertusschen ging ik nog eenige schreden voort, en ik zag een licht, dat op de opening van het slot eener geslotene deur kwam. Ik naderde met voorzigtigheid; maar ik weet niet om welke redenen mijne regterhand het gevest van een kleinen Corsikaanschen dolk, die mij nooit verliet, zocht. Een onzeker geluid van stemmen deed zich binnen in de kamer hooren. Ik naderde zachtkens, keek door het gat van het slot.... Ik bleef verstomd staan, toen ik Maria, met loshangende hairen, met verwilderde oogen, aan de knieën van den ouden monnik Barytus zag, die haar bij den arm hield, en die haar geweld scheen aan te doen, terwijl hij met vonkelende oogen op haar staarde.

– Genade! genade! riep het jonge meisje uit, terwijl ze zich smartelijk wrong tusschen de handen van den grijsaard, genade voor hem, genade voor mij, mijn vader!... O! het is nog tijd, houd mij niet tegen; ik wil thans niet dat hij sterve! ik wil hem redden! genade!

Een helsche grimlach, die mij de haren deed te berge rijzen, trok de dikke lippen van den monnik zamen. (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.